

GS 235.

Kort-Utdrag
Af

Ostindiske Journalen,

Som fördes under resan

Med

Steypet,

Prins Carl,

Och

Capitainen,

Herr Johan Rundsten,

Åren 1763 och 64,

Är nu författad

Af

Zonas Greggelund,

Som på samma resa war förhord för Matros, med
omberörde Skepp och Capitain.

 Et Tusende Sjuhundrade sextiotri,
 För Svenska Ostindiska Sjö-Compagnie,
 Vi låt oss förhyra til Canton at gå:
 På resan låt GUD oss Sin hjälp skåda få!

Det Skepp, som wi segle på, nämnes Prins Carl,
 Och kalladt är efter vår Stor-Amiral:
 Vi segle med detta från Nord til Söd-pol'n.
 Sen gå wi til Öster och Norr emot Sol'n.

Januarii den trettionde förste det war,
 Om morgonen tidigt, man gjorde sig klar,
 Vi winde vårt ankar, och Lotsen om bord's,
 Vi hiskad mers-seglen, och två man til cors.

Från hustrur och wänner man afsked nu tar,
 De önska oss lycka, wi lemne dem qwar.
 Vi tänkte wäl alla hemkomma igen,
 Men döden åtskiljer båd' owän och wän.

Den Tjugonde sjerde uti andra mån,
 Som war Februarii, til Cadix wi kom,
 Til ankars på haven, ströf stänger och rår.
 Och sedan wi lossa vårt järn och vårt stål.

Den

Den Nionde Martii från Cadix man gick,
 Til Convoyn wi finge et Svenskt Orlogs-skepp,
 Dess namn, Swarta Ornen, nog namnkunnigt är
 I Sveriget, i Danmark, och Spanien här.

På Trettitre grader Nord Latituds högd,
 Vi skildes wid Ständer som oss hade följdt.
 Vi då salutera med åtta skott swår
 Man drack deras skål wid musik, och de wår.

Aprilis den nionde Linien togs in
 Af oss, sam har seglat med lust fördivind,
 Men litet derester en man från oss dog,
 Som föll ur Stormårssen, och dödsflag sig slog.

Et ömkeligt dödsfall den Mannen han fick,
 Han war Quartermästare uppå vårt Skepp,
 Ej mer än sex timar han lefde derpå.
 Ej någon af honom et ord kunde få.

Nästföljande dagen war Doctor han dog,
 Och från jämmerdalen sit afsked då tog,
 Och sedan til Herren han Sjålen sin gaf,
 Så fick han på Caps bank sin nog wida graf.

Den siunde Julii til Java man kom
 Med lyckelig fortgång wi gå derifrån,
 Och sedan uti den Chinesiske sjö,
 Uppå åtta grader, war Storman bles dö.

Den

Den långa tid, som han förut legat sjuk,
Han döden påtänkte, hwar stund och minut,
En hastig blöförtning til slut han då fick:
Helt nögder ifrån denna werlden han gick.

En wacker begrafning han derpå strax fick,
Med fyra minut-skott, som för honom gick,
Samt dertil Mousquete-skott trettio två,
Han sedan sin graf uti hafwet månd' så.

Omsider Augusti den tionde dag,
Til Canton wi komme, vårt Skepp gjordes klart,
Wi fyra Man miste uppå Bampo-redd,
Två dödde, två rymde på Angelska Skepp.

Wi fingo på slutet då spörja de två,
Men då war omöjligt at kunna dem så
Från Angelska Skeppen, som de woro med,
De woro då klara at segla sin wäg,

Uppå nya året den första i mån,
Den sjuttonde dagen wi seglade från:
Chinesiska kuster och stora Ladron,
Hwar på wi då ändtlig til sjös återkom.

Med lyckelig fortkomst wi Java fick se,
Då på Februarii den förste man skref,
Til ankars i le för Nordeland derpå,
Den slette wi kom at så watten derifrå.

Sen

Sen wi på tre dagar oss klara had' gjordt,
Den nionde dennes wi lemna den ort,
Men sedan wi hafwa sex dagar motwind,
Tills wi på den femtonde sjön fick ta in.

Wi seglade sedan i månader två,
Och ständigt såg watn mot himmelen blå;
Och under den tiden då dödde två man,
Hwars lif war fulländat på jordenes plan.

Strax efter wi fingo swår wästerlig wind,
Wi ströke bramstänger, tog blinderån in,
Wi resde storsegel, och ströt under rår,
Tog in flyfwerbomen, så med oss nu går.

Uti fyra dagar den stormen stod fast,
En grufwelig sjögång då kom med en hast,
At Skeppet det slingra, och skalades hårdt,
Så däcket det gaf sig i hwart och et nåt.

Men GUD ware prisad för nåde och hjelp,
Som han oss bewisat, då nöd oss sku qwält.
Aprilis den femtonde grund wi månd' så,
På banken wid Cap, då wi lod lätt utgå.

Sju dagar derefter wi-komme i hamn,
Til Cap, och förtögde på banen wid stad'n,
Två weckor wi låg och förfriska hwar dag:
Om bord kom Capitain, och wi seglade af.

Den

Den sjuttonde Maji wi från Cap affsed tog,
Tre dagar dagar derefter war Capitain dog,
Som sjuk hade varit, sen wi kom i hamn:
Han somnade af i sin Fräsares samn.

Den tiugonde Maji wid på Kläckan halfsem,
Om eftermiddagen, så gick Capitain
Helt nögd och beredder från werldene af,
Och härmed commando ifrån sig han gaf.

Om dagen derefter Capitainen begrofs,
Med ceremonie, minut skott Honom gofs,
Til tal tiugusfra, som lofades af,
Och dermed så sattes han ned i sin graf,

Ei, döden är omist och lifstiden kort,
När HERRen behagar at falla of bort.
Ei hjälper då rikedom, guld eller pragt,
När döden fått los, at bewisa sin magt.

Hans bortgång ur werlden stor sorg henne bär.
Som saknar sin Man: andre gråta sin Far.
Iag menar, Herr Rundsten, Er lemnade Fru,
Som gråmes i sorgen med barnen ännu.

Den allwise HERRen, som styrer alt wäl,
Han lindre des sorg och uplyse des själ,
At tänka på tiden, Hon Honom får se!
När Hånnes förlofning och en gång skal se.

Wi

Wi sakne nu wisetlig war Commendeur,
Hos alle bestörtning och sorg det utgör.
Men efter hans bortgång wi undfick igen.
För detta Hans Släktinge, Swäger och Wän.

Herr Rundsten Han saknas som war Capitain,
Herr Selle upfyller det rummet igen,
Med muntert commando och oförskräkt mod,
Med Honom wi wåge, som Swenske wårt blod.

Nu Himmelen gifwe war Herr Commendeur.
Med samtliga Herrar, commando anför,
All lycka och wälgång, samt hjelp af Guds Hand,
Wåd' här och sen hemma i Fädernesland!

Sanct Lena om storbord wi lemnat nu har,
Och Linien den åttonde Junii antar:
Nu wäntas ej mera af oss någon wall,
Förän wi så skåda Eilandet Fial.

Den nittonde Jull wi Corvo fick se,
Och Eilandet Florens, som ligger derwe,
Iwå man för oss dödde, sen wi gick från Cap,
God lycka wi hade med wind och passat.

Wår stäfwade corä ost nordast nu skal bli,
At finna Canalen och England at ji.
Den andra Augusti passerade wi
Om eftermiddagen Landåndan förbi.

Wen

Med hugnad och glädje längs Angelska wä'n,
Wi seglade lustigt igenom Canal'n.
Den fierde för Dover wi drågade bi,
Fick Lotsen om bord, och til Nordsidn gick fri.

Wi skåda då, finge vårt Fäderne'sland,
Den Tolste Augusti, som gläder hwar man,
Och dertfore HERRen lossiunga nu bör,
Som folk öfwer hafwet ledsagar och för.

Äf hundrade femtio man, som gick ut,
För Nio Timglasen har runnit til slut;
Dess Sjålar är sålla som HERRen antar,
Ät sielfwer bewårda och ha i förwar.

Nu tage wi affsed från Steppet Prins CHARL,
En lofwom och tackom nu GUDen och hwar,
Som låter alt lyckligt och wäl för sig gå,
Och at wi vårt Fäderne'sland skåda så!

All lycka och wälgång jag önskar Er all,
Som denna här resa med Steppet Prins CHARL,
Har waret Öfser, och Gemene Man:
Jag kastar nu pennan, och går uti land.

STOCKHOLM,

Tryckt hos LARS WENNERBERG, 1769.